

از «مجزوزدایی» تا لغو کنسرت در قم

حسین انتظامی، معاون توسعه مدیریت و منابع وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در جلسه‌ای مشترک با معاونین امور هنری، امور رسانه‌ای و تبلیغات و رئیس سازمان سینمایی به بررسی مجوزهای هر یک از این حوزه‌های تخصصی پرداختند. ایسنا ضمن اعلام این خبر نوشت، انتظامی «مجزوزدایی» را در اولویت برنامه‌های وزارت ارشاد معرفی و تأکید کرد: «ما به اشتباه تصور می‌کنیم هر مجوزی که سال‌ها پیش صادر شده است، باید همچنان ادامه یابد، درحالی‌که باید واقعیت‌های زمانه و نیازهای جدید را در نظر بگیریم. بسیاری از مجوزها از ابتدا بدون داشتن هیچ‌گونه مصوبه بالادستی یا تکلیف قانونی، به‌طور غیرضروری ایجاد شده‌اند.» او با تأکید بر اینکه در فرآیند مجوزدایی این موارد حذف خواهند شد، تصریح کرد: «نکته مهم دیگر این است که باید تمام مجوزها را به دقت بررسی کنیم و اگر از نظر کارشناسی ضرورتی برای صدور برخی از آن‌ها وجود نداشت، با مستندات لازم نسبت به حذف قانونی آن‌ها اقدام کنیم. در عین حال نظارت‌های دیگری برای این فرآیندها در نظر بگیریم، زیرا نظارت در حوزه فرهنگ مسئله‌ای حائز اهمیت است.» انتظامی در حالی بر ضرورت مجوزدایی تأکید کرده که ماجرای لغو کنسرتی گروهی در شهر قم توسط دادستانی خبرساز شده است. در خبری به نقل از ایسنا، امیرعلی عموزاده، مدیرکل فرهنگ و ارشاد قم در این مورد گفته است: «یک گروه که معروف هم نبودند در اینستاگرام تبلیغ کردند که قرار است، در یک مجموعه تفریحی در قم کنسرت برگزار کنند. این موضوع درحالی است که هیچ مجوز رسمی از سوی وزارت ارشاد برای این گروه صادر نشده بود.» دبیر ستاد امر به معروف و نهی از منکر قم نیز با اعلام جلوگیری از برگزاری کنسرت زنده در یک مجموعه تفریحی در قم گفته بود: «مجموعه‌ای تفریحی در قم در برگزاری کنسرت در شهر مقدس قم و آن هم در آستانه ایام فاطمیه بود که این اجرا با ورود به‌موقع عزیزان دادستانی، لغو شد.»

کالین فارل در نقش از در سریال پنگوئن

صنعت سرگرمی

گفت‌وگو با عوامل پنگوئن درباره شکل‌گیری این سریال

هیولایی که به دروغ‌هایش باور دارد

ترجمه: زینب کاظم‌خواه

منبع: تایم

قسمت اول «پنگوئن» واقعاً لحن این سریال را تعیین می‌کند: این واقعاً یک سریال «بتمن» نیست، یک سریال گانگستری گاتهام است. اسوالد کابل پات کالین فارل، تونی سوپرانوی در «خانواده‌ی سوپرانو» است که با دندان‌های طلا تکمیل شده است. او یک سدان

سست شدن ستون‌های حافظیه

حافظیه این روزها در صدر اخبار میراث فرهنگی کشور است؛ از یک سو همچنان نگرانی‌هایی نسبت به عبور مترو از زیر این آرامگاه وجود دارد و از سوی دیگر شنیده می‌شود حجم بالایی گردشگر و آلوده شدن فضای حافظیه توسط آن‌ها، سبب نیاز به شست‌وشوی مکرر این فضا شده است. اتفاقی که به گفته رحمان سلیمانی موجب سست شدن ستون‌های حافظیه خواهد شد. ایلنا ضمن اعلام این خبر نوشت رحمان سلیمانی، مرمتگر آرامگاه حافظ و یکی از مرمتگران باتجربه آثار تاریخی شهر شیراز هشدار داد که اگر روند شست‌وشوی مداوم محوطه حافظیه ادامه یابد نفوذ آب به پایه ستون‌های آرامگاه حافظ منجر به فرسودگی ملات مورد استفاده در پایه‌های این آرامگاه و سستی آن‌ها خواهد شد. او در این مورد گفته است: «البته هنوز پایه ستون‌های آرامگاه حافظ دچار مشکل نشده‌اند ولی مهم است که برای مدتی آب روی سنگ‌های این آرامگاه ریخته نشود و نیاز است که روند شست‌وشوی مداوم آرامگاه حافظ اندکی متوقف شود.» به گفته این مرمتگر آثار تاریخی، به دلیل آن که بازدیدکنندگان آرامگاه حافظ زباله زیادی همراه با ته مانده بستنی‌هایی که در این آرامگاه توزیع می‌شود روی زمین این مجموعه می‌ریزند، مسئولین این محوطه چاره‌ای جز شست‌وشوی مداوم محوطه آرامگاه حافظ برای پاک کردن چربی و ته مانده بستنی‌ها ندارند.

با کارمین فالکون، رئیس اوباش گاتهام سیتی در «بتمن» ساخته مت ریز کشته می‌شود، سریال «پنگوئن» یک هفته بعد از آن آشوب‌ها و نابودی‌هایی که توسط ریدلر (قاتل زنجیره‌ای) اتفاق افتاده، داستان را شروع می‌کند. از با وجود جای خالی برای تبدیل شدن به سرکرده‌ی بعدی خلافکاران گاتهام از طریق پیدا کردن نقطه ضعف دنیای مجرمان حرکت می‌کند و از تاکتیک‌های هوشمندانه و بی‌پروا در تلاش برای کسب قدرت استفاده می‌کند. در ادامه‌ی ایفای نقش «پنگوئن» توسط فارل که هم بازیگر و هم تهیه‌کننده‌ی اجرایی این پروژه است، به این فکر

بنفش می‌راند و به صدای دالی پارتون گوش می‌دهد در زمانی که هیچ‌کس به آن گوش نمی‌دهد. قهرمان او یک گانگستر قدیمی از دوران کودکی خود است که به مردم کمک می‌کند. وقتی که مُرد، مردم برایش رژه رفتند. بله، همه‌ی ما از این فرصت برخوردار بودیم که نگاهی اجمالی به توانایی‌های بازیگری و تحول فیزیکی چشمگیر کالین فارل در تبدیل شدن به اسوالد «آز» کاب در فیلم «بتمن» ۲۰۲۲ داشته باشیم - اما اکنون، می‌توانیم نگاهی عمیق‌تر و جدی‌تر به لایه‌های این شخصیت نسبتاً مرموز (و من فقط در مورد پروتوهای گریم باورنکردنی صحبت نمی‌کنم) سریال اورجینال «پنگوئن» داشته باشیم.

یک شرور ترامپی

می‌شود. حتی وقتی این واقعیت را به حساب می‌آورد که «خانواده‌ی سوپرانو» یک شاهکار غیرقابل تکرار بود، «پنگوئن» نمایشی نامیدکننده و ساده شده است که حاکی از تقلیل گسترده‌تر صنعت در سطحی است که ما اغلب کیفیت را فدای برندسازی می‌کنیم و آن را به عنوان تلویزیون معتبر می‌نامیم. البته یک تفاوت بزرگ بین این دو سریال این است که «پنگوئن» بخشی از فرانسیز بسیار سودآور-بتمن-متعلق به بردان وارنر است. در گاتهام غم‌افزاتر از معمول لورن لفرانک (نویسنده‌ی «مأموران شیلد»)، ریدلر عنان گسیخته سیل بند شهر را در شب انتخابات شهرداری منفجر کرده است. ساکنان کراون پوینت یک محله‌ی فقیرنشین، با افزایش تلفات و تخریب کل ساختمان‌های آپارتمانی، بیشترین ضربه را دیده‌اند. در میان این هرج‌ومرج، فردی به‌ترور کارمین فالکون، رئیس جنایتکار قدرتمند دست‌زده است.

کالین فارل، تهیه‌کننده‌ی اجرایی و ستاره‌ی شهریه سینما - که در این فیلم برای اولین بار در نقش یک فرد چاق با کت و شلوار، پروتوهای صورت و لپچه‌ی طبقه‌ی کارگر در «بتمن» ظاهر شده که قابل شناختن نیست - نقش از کاب «پنگوئن» را ایفا می‌کند که مصمم است انتقام بگیرد. در یک رویارویی پرتنش، آلبرتو (مایکل رگن)، پسر هیرویتی و مدام روی موادمخدر کارمین و در عین حال جانشین‌اش، او را «سرباز خوب» می‌خواند و می‌گوید: «تو همانی که هستی و اگر تلاش می‌کردی هم نمی‌توانستی تغییر کنی.» او نمی‌داند چقدر دارد درست می‌گوید.

اگر می‌خواهید بفهمید که چگونه اعتبار تلویزیون در طول ۲۵ سال گذشته تغییر کرده است، منطقی است که با سریالی شروع کنید که مقوله‌ای را که ما می‌شناسیم اختراع کرد: «سوپرانوها». یک درام گانگستری اچ‌بی‌او که ضدقهرمان آن، تونی سوپرانو، یک مافیای وحشی اما مشکل‌دار سطح متوسط است، با جاه‌طلبی‌های بی‌حد و حصر و مشکلات مادری که تمام هیجان‌های خشونت‌آمیز معمول ژانر خود را به نمایش گذاشت. چیزی که این سریال را که در سال ۱۹۹۹ نمایش داده شد، خیلی بالا برد، ارزش‌های سینمایی، بازی‌های درخشان، لحن کاملاً حساب‌شده که تلخی را با طنز جبران می‌کرد و بررسی دقیق دیوید جیس (سازنده این سریال) از روان‌شناسی تونی، سوپرانوها به عنوان یک خانواده و وضعیت رؤیایی آمریکایی در آستانه‌ی قرن بیست‌ویکم بود. ۲۵ سال بعد، یکی دیگر از درام‌های گانگستری مورد انتظار دیگر شروع شده است. این سریال هم یک درام گانگستری از اچ‌بی‌او است، ضدقهرمان آن هم یک مافیای بی‌رحم اما اشفته‌ی سطح متوسط با جاه‌طلبی بی‌حد و حصر و درگیر با مشکلات مادرش (که به زوال عقل دچار شده) است. مانند سوپرانوها، طراحی تولید خیره‌کننده و بازیگری قابل توجهی دارد. روانشناسی جنایی، پویایی خانواده و رؤیایی آمریکایی از جمله دغدغه‌های اصلی آن است، این در حالی است که سریال‌ها نسبت به این موضوعات حس بدبینی را بیان می‌کنند که در آغاز قرن جدید، چشمگیر و جدید بوده است. اما شباهت‌های میان «پنگوئن» و «خانواده‌ی سوپرانو» به همین جا ختم

